

Факта е обясним само с една историческа сжщност: в завладения от турците Балкански полуостров единствено българите сж имали зад гърба си многовековна строго национална политическа история (държавно единство, национална слава, (която надхвърля пределите на полуострова) и култура (която изиграва историческа роля в целата славянска раса, ако не даже и по-далеч).

За спокойния наблюдател (който не е апелирал към народното минало, за да буди евтин патриотизъм) не може да има спор: през тежките векове на робството нашия народ — и предимно той! — е само могъл да има по здрав национален инстинкт в полуострова.

И ако все пак новото време ни заварва сравнително изостанали (нашето народно възраждане върви след това на сжседите ни), явлението трябва да има свои странични причини.

Какви могат да бъдат те?

*

По ред аз ще доразвия положената теза.

Налага ми се обаче една уговорка.

Ние — днешните ръководни слоеве на нацията -- отбити по сила на неотразими външни въздействия от непосредна племена интуиция, често изгубваме *равновесие* и сме наклонни (за да намерим твърдост) да се повръщаме и да *почваме пак от начало*.

А не подозираме че такова повръщане е равносилно с *племенна нежизнеспособност*.

Защото в живота на едно жизнеспособно племе *нема друго начало*, освен онова, което се губи в мрака зад исторически изживените вече векове.

Нима сме вече племенно нежизнеспособни?

Споделяйки ценните мисли на писателя общественик ние откриваме широко страниците на списанието „Родна мисъл“ за всички онези, които биха изказали своите разбирания по повдигнатите въпроси.

И. К.